

erking komen, wijs geen ge-
00 onttrekken
end aan de
eld.
missie voor
gepubliceerd
nstig het ge-
onze groote
te verwording
te langen tijd
lem genoemd
wegstervende
feit, dat van
e catechisatie
aan de cate-
n verandering
de, wanneer
n, de droefste
stadkerken

ers ons echter
de gemeente-
ds doen zien,
beslist Gere-
kt. In plaats
rk in Amster-
telende actie
ongeloof en
dat de vijand
eld wint. En
zo ernstig ge-
n Kerkeraad,
er kreeg, de
testaties door
anger zonder
on. Telkens
brachten zij
ede, al zeer
wat een lid
toort te zijn.
vraag, of niet
le duiver ge-
wezen. Tegen
tadkerken is
schuw. Het
in deze sam-
meentelenden
et herderlijk
en kerkelijk
aan het toe-

d, dat men
arbeid onder
and nemen.
niet gestuit.
k behoort in
so goed als
recht richten
Kerk staan.
plaats, is dat
a haar eigen
eter toezicht
aan zich te
ven mogelijk
men tracht
op te vangen
men de reiten
men zijn?
og altoos het
den aangera-
de stadkerk
aan zulk een
se bezwaren
goed. Maar
n, dat alleen
en kunnen.
nde mannen
gevaar voor-
smiddel als
n gewezen,
terdarm wijs
in raad te

Amsterdam
dagen der
haar recht
van al onze
s voor ons
st. En haar
gen heerlijk
ou het ons
n, wanneer
chtige Kerk
og.

logische
an.
de Gerefor-
ij zoals ze
tionale des
eet in hare
a de Theo-
op te heffen
eraren over
e School

ende Prof.
ol te Mon-
dit besluit
me du KX
eze School
like Hooge-
ok in onze
orthodoxie,
hool tijden
lenten niet
fs uit Zwi-
hun aantal
emde ge-
ar verbon-
der, dat
isme wilde
al op deze
had. Eerst
luren, een
aar ze uit
gkwijnde,

de Gerefor-
ij zoals ze
tionale des
eet in hare
a de Theo-
op te heffen
eraren over
e School

de Gerefor-
ij zoals ze
tionale des
eet in hare
a de Theo-
op te heffen
eraren over
e School

de Gerefor-
ij zoals ze
tionale des
eet in hare
a de Theo-
op te heffen
eraren over
e School

Napoleon
Frankrijk
dan ook,
fontaun
hoenix uit
verbonden
Toulouse,

werd ze daarvan door de Scheidingswet
tusschen Staat en Kerk van 1905 losge-
maakt en werd zij nu als vrije faculteit
door de orthodoxe groep in de Gerefor-
meerde Kerk in beheer genomen.

Het karakter dezer Theologische School
was ook in de voorgaande eeuw steeds,
dat zij beschouwd werd in Frankrijk als
het bolwerk van de Calvinistische ortho-
doxie, in tegenstelling met de andere
theologische faculteiten. Het was vooral
Prof. Doumergue, die aan deze School
luister bijzette door zijn eminente studien
over Calvin.

Wat de oorzaak is, dat deze School thans
is opgeheven, is moeilijk te zeggen. Het
schijnt, dat allerlei oneenigheid en gehar-
rewar onder de professoren daartoe heeft
bijgedragen. Maar hoe dit ook zij moge,
de opheffing dezer School betreuren ook
wij. Ze was een schoon denkstuk uit het
glorietijdvak der Gereformeerde Kerk in
Frankrijk, en we vreezen, dat haar saam-
smelting met de Theologische faculteit te
Montpellier een schadepost voor de ortho-
doxie zal blijken.

Commissie van advies.

In een onzer kerkelijke bladen wordt er
captie op gemaakt, dat de Middelburgsche
Classis in het netelige geding, waarvoor ze
door het optreden van Ds. Netelenbos ge-
plaatst was, de hulp inriep van verschil-
lende hoogleraren en predikanten om
met Ds. Netelenbos over zijn afwijkende
meningen te spreken. Zelfs werd het een
»gebrek in kennis van kerkrechtelijke be-
ginselen» genoemd, dat de Commissie liet
onderzoeken en de wensch geuit, dat zulk
een »nieuwigheid», als deze Commissie van
bijstand of advies was, zich in ons kerkelijk
leven niet herhalen moge. Als de Classis
behoefte had aan meer licht, dan behoorde
ze, meende men, dit te zoeken bij de
meerdere vergaderingen, of kon ze de hulp
inroepen van deputaten volgens artikel 40
D. K. O.

Niet ten onrechte merkt Dr. A. Kuypers
Jr. in de *Rotterdammer Kerkode* op, dat
deze critiek verwondering baart. Waar zelfs
onze Generale Synoden zich voortdurend
door professoren laten bijstaan en hun
advies over tal van quaesties op hoogen
prijs blijken te stellen, dan kan het toch
moeilijk als ingaande tegen de Gerefor-
meerde beginselen van het kerkrecht
worden genoemd, dat een Classicale ver-
gadering hetzelfde doet.

Blijkbaar kende deze criticus dan ook
de historie niet. Het kwam vroeger telkens
voor, wanneer een Classis te oordeelen had
over de al of niet zuiverheid van een ver-
dacht predikant, dat zij dan de hulp inriep
van de Theologische professoren, om daar-
over hun Gutachten te geven. Voetius in
zijn *Politica Ecclesiastica* keurt dit niet af,
maar verdedigt dit. En welk kerkrechtelijk
bezwaa zou hier ook tegen in te brengen
zijn? Natuurlijk moet de beslissende macht
bij de Kerken zelf blijven, die in zulk een
geding als rechtters optreden en een oordeel
hebben uit te spreken. Maar komt het
niet telkens voor, dat een rechter, voor
moeilijke gevallen staande, het advies vraagt
van »deskundigen» en zelfs aan deze
deskundigen opdraagt met den »aangeklaagde»
of »verdachte» te spreken? Mits de be-
slissing maar bij den rechter verblijft, be-
staat hiertegen geen het minste bezwaar.
Het kan juist dienen om den rechter met
te meer kennis van zaken te doen oordeelen.

Het is daarom, dat we de instelling dezer
Commissie van advies door de Middel-
burgsche Classis volkomen juist achten.
Vooral waar het gaat om dogmatische
quaesties, is het steeds gewoonte geweest,
dat de Classis niet uitsluitend op haar eigen
oordeel afging, maar gebruik maakte van
het licht, dat God de Heere ook in de
wetenschap aan Zijne Kerk geschonken
heeft.

Dr. H. H. K.

Kootwijks Scholen

In hartelijken dank ontvangen van den Heer
K. Visser te Mark en gijft uit de Uniecollecte f 5.
In hartelijken dank ontvangen Letter v. B.
te Amsterdam f 2.54.

In hartelijken dank ontvangen Dames N. N.
Rotterdam f 2.50.

Ds. J. H. HOUTZAAGERS.

Uit de Pers.

In de *Groninger Kerkode* schrijft Ds. Miedema
het volgende over rust.

Het is niet erg rustig in de wereld. De oorlog
is officieel voorbij, maar in de werkelijkheid nog
niet. In alle landen zijn nog enorme troepenmassas
onder de wapenen. Rondom is het nog gedurig
vechten. En dat liefst nog van burgers van het
zelfde land tegen elkander. En de pessimisten zien
de rust nog niet weerkeren, maar veelster in de
toekomst beregeningen van veel erger aard voor de
deur staan. De bolsjewistische ideeen worden ge-
propageerd. In het troebele, onruste en ontwerliche
leven der volkeren over de gehele aarde vinden
zij een zeer geschikten voedingsbodem.

Het is bovendien ondanks vredestractaten en
volkerenbond nog zoo onseker met den wereldvrede,
dat de overwinnaars in den strijd der laatste jaren
zich buiten den volkerenbond om met elkander in
bondgenootschap begeven om bystand tegen moge-
lijke aanvallen elkenander te waarborgen.

Waarlijk geen gewijs van rust en vrede. Zelfs
bij degenen, die het beter dan alle andere men-
schen kunnen weten, onrust.

Is het niet of het een duidelijke illustratie is van
het woord van onzen Heiland: in het laatst der
dagen zult gij hooren van oorlogen en geruchten
van oorlogen.

En zullen we dan vreemd vinden wat we alzo
rondom ons zien gebeuren?

Maar in de geestelijke wereld dan? Nog nooit
zoo hartstochtelijk en zoo roerend is er gespleit
voor eendracht en samenleving. Die verbodsbeking
in geestelijke opzicht, die verbodsbeking in de be-
ginselen, die in de diepere beginselen, die bracht toch

eigenlijk de scheiding, den strijd en de onrust onder
de menschen. En toch waren — zoo ze men —
de verschillen maar zoo gering en zoo betrekkelijk.
Het moest komen, het kon komen tot samenleving.
Elk moest wat offeren. Ieder moest terugge-
pen tot de diepere beginselen, die onder de uiter-
lijke denke- en levensvormen verscholen liggen. En
zoo werden dan ook in de laatste jaren allerlei
broedersschappen en onien, allerlei federaties en
bonden opgericht, die alle min of meer gevatteerd
de broederschap der menschheid beoogden.

Maar wat is de uitkomst? En wat is het eigen-
lijke oogmerk?
Het objectieve wordt prijgegeven. Het open-
baarde geloofend. Eigenlijk God en godsdienst
berieft tot een private liefhebberij en menschen-
liefde het enige ideaal. Dat is juist een fusie van
velerlei dusver tegen elkander of los van elkander
staande groepen, die zich onder een verwarrend
brengende leus van eendracht verbonden tegenover
God en Zijnen geadelde. In plaats van rust, brengt
het alles te meer en des te scherper strijd en
worsteling.

Maar rust zou er dan toch moeten zijn in de ge-
lederen diegenen die buigen voor God en Zijn
Woord, die gelooven in den gezalfden Koning
Sions.

Rust in 's Heeren kerk, die moet er toch zijn.
Er is pas zoo gestreden. Om de vrijmaking der
kerk. Eerst in het begin der vorige eeuw in de
dagen der scheiding. En later in de tweede helft,
een halve eeuw later in de dagen der Dolencien.
En de Heere heeft dien strijd bekroond met Zijn
gunst. De vijf kerken hebben zich ontwikkeld in
voorspoed. Alleen het Woord Gods, naar de heer-
lijke belijdenis der vaderen, is rijkdom voor ge-
loof en leven. Moest het niet zijn een rustig voort-
gaan en voortschrijden van trap tot trap in het
belijden der waarheid, gezamenlijk optrekken tegen
de al sterker en krachtiger zich openbarende macht
van ongelooft en bijgeloof? Dan ziet, ook die ver-
wachting is reeds lang voor velen vervolgden. Nu
hier dan daar openbaren zich verschijnselen, die
bewijzen dat de rustperiode nog niet is aange-
broken.

Wij behoeven hier geen namen te noemen.
Alleen noemen wij den strijd over den grond van
ons geloof, over het gezag van de Heilige Schrift,
over de verhouding tot afwijkende broeders, zoo
zelfs dat er uitingen gehoord worden die een ver-
oordeeling inhouden van heel den strijd van Schei-
ding en Dolencien beide, en wij meenen reeds ge-
noeg te hebben aangegeven dat ook daar de rust
verre is. En al treedt er hier een Dienaar des
Woords uit het kerkverband en al wordt misschien
een ander tijdelijk tot zwijgen gebracht, daarmee
is de rust niet weggekeerd.

O zeker, rust en vrede zijn liefdelijke woorden.
Maar de Christus zelf sprak er reeds van: ik ben
niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar
het zwaard. En Zijn apostel getuigde dat er in de
laatste dagen zijn zonden, die verderfelijke keten-
rijen bedekkelijk zouden willen invoeren. De his-
torie der Kerk des Heeren leert dit toch ook. Ge-
durig heeft juist het brengen tot zuiver belijden
niet anders dan door worsteling en strijd kunnen
geschieden.

Maar daarom te meer moet er geroepen worden
tot waakzaamheid. Tot getrouwenheid. Ieder, die 't
wel meent met het Sion Gods, moge denken in de
gebeden al de leeraren en herders, dat de Heere
ze houdt bij de waarheid, dat Zijn volk niet afwijke,
dat zij pal staan mogen om 's Heeren Woord vast
te houden.

De rust is elders. Hier de strijd.

Voor Kinderen.

VAN ETEN EN DRINKEN.

II.

Van wat wij meer in het bijzonder vruchten
of ooft noemen, maakten de inwoners van
Kanaän veel meer gebruik dan wij. Daartoe
was trouwens alle aanleiding. Overal groeiden
eetbare vruchten in het wild. Kanaän was een
land, vloeide van melk en honig, en dien laatsten
kon men op vele plekken vinden. Het was de
zoogenaamde wilde honig, dien Johannes de
Dooper ook at, en zoo was er meer. Als wij in
Nederland ons wilden voeden met wat in het
wild groeit, zouden we er slecht bij staan.

Wellicht het meest gegeten ooft, waren de
wilde vijgen. Vijgenboomen trof men veelvuldig
aan, ook langs de wegen. Denk maar aan de
geschiedenis van Zacharias. Ieder mocht die
vijgen plokken en opeten. Zij waren natuurlijk
vers en niet als veelal bij ons, in suiker in-
gemaakt. Zij werden ook niet alleen als toetsijs,
maar wel degelijk als voedsel gebruikt en in
grote klompen verzonden. Daar een vijg ge-
middeld zoo groot is als een kleine peer, kon
een groot gezin er heel wat verkeren. Maar
er was ook voorraad. Onder zijn vijgenboom
zitten, was in het Oosten een teken van rust
en welvaart.

Na de vijgen kwamen de olijven, die ook op
vele plaatsen groeiden en zeer in trek waren.
Uit deze groene vruchten werd de kostelijke
olijfolie geperd, die ook thans nog zoo veel
over heel de wereld wordt gebruikt. Zoo diende
zij om de lampen te voeden; voorts tot genezing
van wonden. Bij den naaltdig doopte men het
brood in de olie, en werd zij gebruikt als bij-
onze van de boter. Ook was de olijf een gezond
voedsel.

Veel gebruikt ook, bepaald als voedsel waren,
de druiven, waarvan de Schrift zoo dikwijls
spreekt, getuige reeds de geschiedenis der ze-
spieders in de woestijn. De druiven die ze
mebrachten, waren ongewijfeld groter en
sappiger dan die wij hier hebben. Dat is te
verklaren, als men denkt aan den grond en de
luchgesteldheid van Palestina, die zoo zeer ver-
schilt van de onze. De lekkere, voedzame
druiven werden alom geteeld en veel gegeten.
Te meer, daar zij goedkoop waren.

Telkens wordt dan ook in de Schrift van
wijngaarden en druiven gesproken.

Er waren nog veel andere vruchten, te veel
om hier op te noemen. Een prachtig gezicht
en heerlijke spijs leverden de vuurroode granaat-
appelen met hun vele pitten. En zoo konden
wij voortgaan. Vele vruchten echter die wij
hebben waren in Israël onbekend. Zoo b.v. de
peren, de pruimen, de periken. Appelen kwamen
wel voor, doch die geleken weinig op de
onze. Ook hiervoor lag de oorzaak in het
klimaat. Bananen en rijst groeien ook bij ons
niet, maar wel in warmer streken als Zuid-Amerika
en de Oost.

Nu heeft de lezer zeker wel eens opgemerkt,
dat in den ganschen Bijbel van aardbeien, ker-
sen, bessen en frambozen enz. niet gesproken
wordt. Dat wil echter niet zeggen dat zulke of
dergelijke vruchten er in het geheel niet waren.
Maar zij groeiden en bloeiden dan in 't wild,
to men in later eeuwen begon hen te kweeken
en te veredelen.

Erwten en boonen waren een bekend voedsel
reeds in zeer oude tijden. Dat toont o.a. de
geschiedenis van Jakob en Esau. Ook kende
en gebruikte men uren, komkommers, knoflook
en dergelijke vruchten. Van wat wij bepaald
groenten noemen hadden de Joden niet zoo veel
verschcheidenheid als wij. Veel spijzen werden
in de Schrift genoemd, maar spinazie, andijvie,

postelijn, kool ontbreken geheel. Toch waren
er zeker wel groenten, maar men onderscheidde
ze niet zoo nauwkeurig. Zij gingen alle ge-
meenschappelijk onder den naam van »groen kruid»
of »groen moes». Naboth van Jisreel had, lezen
we, een stuk land dat koning Achab begeerde
voor een kruitdof, dat is een moestuin.

(Wordt vervolgd.)

UIT EEN OUD SCHOOLBOEK.

Op een dorp bestond en bestaat wellicht nog
de zonderlinge gewoonte om, de zitplaatsen in
de kerk telkens voor een jaar te verhuuren. Wie
het meeste geld voor een plaats bood kreeg die.
Zoo waren de beste plaatsen dus alleen ver-
krijgbaar voor wie ruim betalen kon, en moes-
ten de minder gegoeden tevreden zijn met wat
nog tot huren overbleef. Wie helemaal niets
betaalde moest met een plaats achteraf tevreden
zijn. Dat zulk een inrichting niet goed was
sprekt van zelf.

Na gebeurde het bij een nieuwe verhuuring,
dat een rijke aanzienlijke dame de plaats kreeg
naast een eenvoudige maar welgestelde boeren-
vrouw.

Den eerstvolgenden Zondag toen een Psalm ge-
zongen was, bemerkte de dame al heel speedig
dat haar nieuwe buurvrouw een altes behalve
fraaie stem had, ja bepaald valsch zong wat
alles behalve welvloed klomk, en eigenlijk oor-
verschuerend was. Zeggen kon het helemaal
niet heeten.

De dame die vijf en veertig en schoon van
aen was, werd door buurvrouw geschreeuw
schrikkelijk getrouwd en ghinderd. Toen de
Kerk uitging kon zij niet nalaten de buurvrouw
achter op te loopen en te zeggen:

»Ik heb bemerkt dat we in de kerk buien
zijn geworden. Daar heb ik natuurlijk niet
tegen. Maar uw stem is bijkbaar met de jaren
vervalst en bedorven, en klinkt — ik zeg het
maar roonduit — verschrikkelijk. Zoudt u niet
liever bij het zingen wijzen?»

De boerin keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

De dame keek de dame eenigens schalk
aan en zei toen:
»Ik heb altijd geloofd mevrouw, dat de Heere
God in den hemel op al zijn schepselen let, en
zoo wel het gekras der raven als het gezang der
nachtgalen hoort.

»Ik sing heel slecht, dat weet ik; toch sing
ik gaarne tot lof en eer des Heeren, en Hij zal
het hooren, al zing ik ook gebrekkig gelijk Hij
ook een schoone stem hoort.»

den hoed in de hand bij de deur gaan staan en
£ 3.10 (f 66) geoliceerd.»

»De verrassend bericht kwam uit Zuid-Afrika.
Een meer nog. Ds. Rumpff blijft met den
»hoed in de hand» staan, beter, hij trekt er
mee voort en verder.

Er begint uitlicht te bestaan op een organisatie.
In Frankfurt O. V. S. wordt een circulaire
verspreid.

Een vernieuwde opwekking om, naar mag
verwacht, een meer vaste organisatie te bewerken.
Collectes kunnen verrassende resultaten af-
werpen, maar bij- en toevallige huten.

Vaste bijdragen hebben zooveel voor. De
bijdragers erkennen daarmee, dat zij bij de
zaak hooren, dat zij hun naam voor het werk
gegeven hebben en dus mede aansprakelijk zijn.

Het is zoo, schijbaar zijn giften en collecten
meer spontaan, maar toch is, in den grond der
zaak, de vrijwillige verbintenis voor een jaar-
lijkse bijdrage meer naar den eisch.

In Israël kon eerst van vrijwillige offers sprake
zijn als de tiende was betaald.

Het ziet er treurig uit in een gezin, als een
groot deel van de inkomsten uit giften bestaan.

Giften zijn getuigen van barmhartigheid of
dankbaarheid, vaste bijdragen vloien voort uit
plichtsbetrachting.

Vandaar ook, dat men in de Kerken de
kosten voor onderhoud uit vaste bijdragen
vinden wil. Zoo ook de Vrije Universiteit. Zij
moet op vaste bijdragen kunnen rekenen, om
vaste betallingen te kunnen waarborgen.

Men meent niet, dat hierna de geloofs-
leven wordt benadeeld, wel zal het gevoel er
minder door worden gestreeld. Wel wordt soms
beweerd, dat, wanneer men jaarlijks bijdraagt
en de naam in 't verslag wordt opgenomen,
daardoor de hoogmoed wordt opgewekt. Toch
is deze bewering niet juist. Bij het verantwoor-
den der contributie vindt men nooit den naam
van de bijdrager, bij het vermelden der giften
is vaak de naam noodig of weet de gever aan
de initialen, dat het vermelde bedrag van hem
ontvangen is.

Daarom vaste bijdragen, de gewenscht voor
een bepaald doel. Het kan zijn, dat men meer
gevoelt voor de studie in de letteren, dan voor
die in de medicijnen, welnu, men kan zijn vaste
bijdrage voor de een of andere faculteit bepalen.
Wil men, na de vaste bijdrage te hebben opge-
geven, nog een extra gift van dankbaarheid
zenden, dankbaarheid ook daarvoor, dat de
Heere hem heeft bereid gemaakt, mede te
werken aan het onderhouden van Kerken en
Scholen, of zijn blijdschap uitspreken over een
verrassende uitkomst, of een afgewende schade,
— de rubriek scheenken en collecten is
ook daarvoor bestemd.

Kort verslag van de vergadering der
Classis Schiedam, gehouden 27
Augustus 1919.

1. Ds. Felderhof opent de vergadering, laat
zingen Ps. 68:10, leest Ef. 2 en gaat voor in
gebed.

2. Alle kerken zijn wettig vertegenwoordigd.
De D. D. Akkerhuis en Koolstra, voor het eerst
vergadering, worden door den Voorzitter
toesproken.

3. In het moderamen nemen zitting Ds.
Felderhof als praeses, Ds. Berends als Assessor en
Ds. Hagenbeek als Scriba.

4. Rapporten: a. van de afgevaardigden naar
de Particul. Synode. b. Van de kerkvisitatoren.
c. Van Br. A. den Boer, die de kerken der
Classis vertegenwoordigend heeft bij het afscheid
van Ds. van Anken van Pernis. d. Omrent het
archief der Classis. In orde bevonden. Na afloop
van elke Classicale vergadering zal voortaan
de scriba alle rapporten enz. aan de archiefbe-
warende kerk terhand stellen. 5. Ingekomen
stukken: a. Een vraag van de Classis Appin-
gdam zal ontkennend worden beantwoord. b.
Een mededeeling van de Classis Franeker dat
Dr. J. de Jong, pred. te Winsum, wegens over-
gang tot een anderen staat des levens als Dienaar
des Woords naar At. D. K. O. is ontslagen.
Wordt als kennisgeving aangenomen. c. Een
dankbetuiging van Mevr. de wed. van Leeuwen
te Vlaardingen. Idem. d. Een verzoek van de
kerk te Vlaardingen A. om akte van eervol
ontslag voor Ds. Schilder, die eierlang naar
Gorinchem hoopt te vertrekken, in handen ge-
steld der afgevaardigden van Maassluis B.
e. Een schrijven van de Part. Syn. van Z.-Holland,
inhoudende mededeeling van een besluit, te
advieseren aan de samenwerkende classis de
door de Generale Synode van Utrecht voor een
predikant enz. genoemde bedrag aan te vullen
tot een bedrag 25 pCt. hooger den de daer
genoemde cijfers, althans tot een minimum van
f 300, mits de uitkeering met de verhoogde
de f 1800 niet te boven ga en gelijke aan-
vulling van 25 pCt. bij de kindergeiden te
voegen.

De Classis